

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Andreas Kainz

Strona pozwana: Pantherwerke AG

Pytania prejudycjalne

1) Czy w kontekście odpowiedzialności za produkt sformułowanie „miejsce, gdzie nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę” użyte w art. 5 pkt 3 rozporządzenia (WE) nr 44/2001⁽¹⁾ należy rozumieć w ten sposób, że:

1.1 miejscem zdarzenia wywołującego szkodę („Handlungsort”) jest miejsce siedziby producenta;

1.2 miejscem zdarzenia wywołującego szkodę („Handlungsort”) jest miejsce wprowadzenia produktu do obrotu;

1.3 miejscem zdarzenia wywołującego szkodę („Handlungsort”) jest miejsce nabycia produktu przez użytkownika?

2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1.2:

2.1 Czy produkt można uznać za wprowadzony do obrotu, jeżeli opuścił przeprowadzany przez wytwórcę proces produkcji i został wprowadzony do procesu handlowego, w którym jest oferowany w stanie gotowym do użytku lub konsumpcji;

2.2 Czy produkt można uznać za wprowadzony do obrotu, jeżeli jest on przedmiotem zorganizowanej dystrybucji wśród użytkowników końcowych?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Datenschutzkommission (Austria) w dniu 28 stycznia 2013 r. — H przeciwko E

(Sprawa C-46/13)

(2013/C 147/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Datenschutzkommission

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: H

Strona pozwana: E

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 7 lit. c) dyrektywy 2006/24/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że osoba fizyczna, której dotyczy zatrzymywanie danych w rozumieniu dyrektywy, nie należy do kategorii „upoważnionego personelu” w rozumieniu tego przepisu i nie może jej być przyznane prawo dostępu do jej własnych danych przysługujące wobec dostawcy ogólnie dostępnych usług łączności lub publicznej sieci łączności?

2) Czy art. 13 ust. 1 lit. c) i d) dyrektywy 95/46/WE⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że prawo osoby fizycznej, której dotyczy zatrzymywanie danych w rozumieniu dyrektywy 2006/24/WE, do uzyskania dostępu do jej własnych danych na podstawie art. 12 lit. a) tej dyrektywy przysługujące wobec dostawcy ogólnie dostępnych usług łączności lub publicznej sieci łączności może zostać wyłączone lub ograniczone?

3) W razie udzielenia co najmniej częściowo odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy art. 7 lit. c) dyrektywy 2006/24/WE jest zgodny z prawem podstawowym, o którym mowa w art. 8 ust. 2 zdanie drugie karty praw podstawowych, a tym samym jest ważny?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniająca dyrektywę 2002/58/WE, Dz.U. L 105, s. 54.

⁽²⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych, Dz.U. L 281, s. 31.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Aosta (Włochy) w dniu 30 stycznia 2013 r. — Rocco Papalia przeciwko Comune di Aosta

(Sprawa C-50/13)

(2013/C 147/06)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale ordinario di Aosta

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Rocco Papalia

Strona pozwana: Comune di Aosta

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni dyrektywy 1999/70/WE⁽¹⁾ (art. 1 oraz klauzuli 5 załącznika do porozumienia ramowego a także wszystkich związanych lub łączących się z nimi przepisów) należy dokonywać w ten sposób, iż pozwala ona, aby pracownik zatrudniony przez podmiot publiczny na podstawie umowy na czas określony w braku przesłanek wymaganych w rzeczonych przepisach wspólnotowych miał prawo do odszkodowania za szkodę, jedynie jeżeli udowodni, iż szkoda ta rzeczywiście zaistniała, a mianowicie, jeżeli przedstawi pozytywny dowód — chociażby był to dowód na podstawie poszlak, lecz w każdym razie mający dokładny charakter — iż musiał zrezygnować z innych lepszych sposobności do pracy?

⁽¹⁾ Dz.U. L 175, s. 43

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szegedi Ítéltábla (Węgry) w dniu 4 lutego 2013 r. — Érsekcsanádi Mezőgazdasági Zrt. przeciwko Bács-Kiskun Megyei Kormányhivatal

(Sprawa C-56/13)

(2013/C 147/07)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Szegedi Ítéltábla.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Érsekcsanádi Mezőgazdasági Zrt..

Strona pozwana: Bács-Kiskun Megyei Kormányhivatal.

Pytania prejudycjalne

1) Czy zgodna z prawem Unii — dyrektywami Rady 92/40/EWG⁽¹⁾ i 2005/94/WE⁽²⁾ i decyzją Komisji 2006/115/WE — jest decyzja wydana przez węgierskie organy administracyjne w ramach tymczasowych środków ochronnych przeciwko wysoce zjadliwej grypie ptaków, przez którą ustanowiono strefę ochronną, w ramach której zakazano między innymi transportu drobiu?

Czy zgodne z prawem Unii — dyrektywami Rady 92/40/EWG i 2005/94/WE i decyzją Komisji 2006/115/WE — są: decyzja wydana przez węgierskie organy administracyjne w ramach tymczasowych środków ochronnych przeciwko wysoce zjadliwej grypie ptaków, przez którą częściowo zostały zmienione przepisy dotyczące obszaru

ochrony i w tych ramach zakazano między innymi transportu drobiu przez tę strefę, jak również środek zastosowany w odniesieniu do skarżącej w formie decyzji właściwego organu (decyzja niepodlegająca zaskarżeniu), którą zakazano transportu (dla celów hodowlanych) indyków do fermy znajdującej się w obrębie strefy ochronnej, dokładnie w centrum wykrytej infekcji?

- 2) Czy jeden z celów dyrektyw Rady 92/40/EWG i 2005/94/WE, jako źródeł prawa Unii, polega na ustanowieniu prawa Unii zmierzającego do naprawienia ewentualnych szkód wyrządzonych osobom prywatnym w wyniku przepisów tymczasowych wydanych w imieniu ochrony przed wysoce zjadliwą grypą ptasią w Unii? Czy podstawa prawna Unii wskazana w dyrektywach Rady 92/40/EWG i 2005/94/EWG i decyzjach Komisji 2006/105/WE i 2006/115/WE przyznaje wystarczającą kompetencję do przyjęcia prawa Unii zmierzającego do naprawienia ewentualnych szkód wyrządzonych osobom prywatnym w wyniku tymczasowych przepisów ochronnych przed wysoce zjadliwą grypą ptasią?
- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, czy zgodne z prawem i prawem Unii jest ograniczenie prawa do odszkodowania za szkody wynikające z przepisów tymczasowych wydanych w wykonaniu wspomnianych źródeł prawa? Czy można uznać, że przepis krajowy, który ogranicza odszkodowanie ze strony państwa do rzeczywiście poniesionych szkód i wydatków i wyłącza możliwość odszkodowania za utracony zysk, stanowi konieczne i proporcjonalne ograniczenie prawa do odszkodowania za szkody wyrządzone osobom prywatnym?
- 4) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie, czy powódka może opierać swoje prawo do uzyskania odszkodowania za utracony zysk bezpośrednio na postanowieniach Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (art. 16 dotyczący wolności prowadzenia działalności gospodarczej, art. 17 dotyczący prawa własności, art. 47 dotyczący prawa do rzeczywistej ochrony prawnej), jeżeli przepisy tymczasowe wydane przez państwo członkowskie w wykonaniu prawa Unii w ramach ochrony przed wysoce zjadliwą grypą ptasią wyrządziły szkodę skarżącej, jednakże w związku z odszkodowaniem za powstałe szkody uregulowanie krajowe ogranicza dochodzenie takiego odszkodowania, wyłączając możliwość dochodzenia odszkodowania za utracony zysk?
- 5) Jeżeli można by było powoływać się na prawo do pełnego odszkodowania za szkody na podstawie jednej z podstaw prawa Unii, to czy można powoływać się na to prawo wyłącznie wobec państwa, czy też posługując się szeroką wykładnią pojęcia państwo, na takie prawo można powoływać się również wobec organu administracji publicznej w postępowaniu zmierzającym do uzyskania odszkodowania za szkody wyrządzone przy wykonywaniu zadań publicznych? Jeżeli można powoływać się na takie prawo wobec organów administracji, to czy prawo krajowe może wymagać w odniesieniu do dochodzenia roszczeń za szkody wykazania spełnienia dodatkowych przesłanek powstania prawa do odszkodowania?